

Girona vista des d'Europa

De Girona estant, en el decurs dels últims anys hem vist Europa successivament com un ideal, com una realitat i com un repte. Però potser encara no hem gosat descobrir l'altra cara del mirall i saber com es veu Girona des d'Europa. Això és el que va fer en una conferència recent Víctor Pou, un europeista gironí convertit en eurofuncionari a Brussel·les, i és el fil de la seva reflexió pública el que ara ens permet de teixir aquest comentari.

En primer lloc, Girona és contemplada des d'Europa com una part indiscutible del seu món. La nostra entrada recent a la CEE no ha fet més que normalitzar en el pla jurídic una situació fàctica que té mil dos-cents anys. La incorporació de ple dret no ha fet més que revitalitzar la vella herència històrica i l'antiga vocació continental que, malgrat fets episòdics i manipulats, els gironins sempre han mantingut viva. No tots els pobles adherits avui al Mercat Comú poden dir el mateix.

Segonament, Girona és vista des dels organismes comunitaris com una zona amb una localització excepcionalment favorable en un eix bàsic de desenvolupament. Si la columna vertebral d'Europa és el Rin, una de les costelles que surten d'aquesta espina dorsal és la que travessa França i baixa fins a Andalusia, passant justament per Girona. No tots els pobles del Mercat Comú tenen aquesta sort. Què més voldrien Astúries, Galícia o Castella que formar part d'aquest eix? Què més voldria Portugal? Estem, doncs, molt ben situats dins una àrea de progrés que a França ja ha trobat el seu esclat i que tendeix a ser cada cop més important. Estem col·locats, a més, en el nord del sud, el punt dolç per obtenir la síntesi del rigor científic i la vitalitat creadora.

Finalment, Girona és vista des d'Europa com un lloc d'economia equilibrada i diversificada, amb el doble valor afegit del paisatge variat i de la qualitat de vida. Però així com els fets històrics i la situació estratègica ens han estat donats, aquest camp de la socioeconomia depèn tot de nosaltres. Si no volem perdre el lloc privilegiat que tenim, els objectius són clars: hem de millorar l'agricultura, crear una indústria avançada i neta, reconvertir el comerç, dignificar l'oferta turística, perfeccionar els serveis, defensar el medi ambient, aprofundir en la recerca, potenciar la infraestructura cultural...

El Mercat Únic que s'acosta carregat d'expectatives serà, en realitat, l'escenari d'una lluita aferrissada en la qual només els esforços i els innovadors tindran l'oportunitat de sobreviure. Tenim una tradició de segles i estem ben situats per fer el nostre paper, però ningú no ens estalviarà de fer-lo a fons. Tenim la sort de ser europeus per història, per geografia i per economia, però ho serem sobretot si tenim voluntat de ser-ho i si posem en òrbita d'il·lusió i de treball tots els mitjans a l'abast. Fa mig segle, quan Carles Rahola somniava «la vasta constel·lació dels pobles europeus confederats», veia els homes i els joves de la seva època «a les escoles, a les universitats, a les fàbriques, als camps, als tallers, als laboratoris, treballant, estudiant i lluitant per capacitar-se» a fi de posar-se al nivell de l'objectiu perseguit. Aquesta és l'actitud que ens correpon també ara si volem ser vistos des d'Europa com una peça indispensable de l'engranatge comunitari.